

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer trzynaście

Jeff Pippenger
2025-12-18

Numer trzynaście

Obecnie zajmujemy się proroczym symbolem roku 1863. Skupiamy naszą uwagę na biblijnym Kadeszu jako symbolu buntu starożytnego Izraela przeciwko „odpoczynkowi”, co spowodowało na nich śmierć w okresie, którego kulminacją był Kadesz, ilustrując w ten sposób odrzucenie „starych ścieżek” Jeremiasza w 1863 roku, kiedy odrzucono „siedem czasów” z 26. rozdziału Księgi Kapłańskiej.

W poszukiwaniu światła związanego z Kadesz i rokiem 1863 identyfikowaliśmy dziesięć prób prowadzących do Kadesz. Zidentyfikowaliśmy pierwsze trzy próby jako próbę związaną z manną. Te trzy etapy można przedstawić jako cuda lub próby, a sabatni odpoczynek, który stanowi pierwszą z dziesięciu prób, odpowiada dziesiątej próbie, którą Paweł w Liście do Hebrajczyków tak wyraźnie określa jako "odpoczynek". W dziesięciu próbach występuje odpoczynek alfa i odpoczynek omega.

Nie ma znaczenia, jak badacz proroctw zechce zdefiniować „odpocznienie”, które Hebrajczycy odrzucili w Kadesz — gdyż prorocznie każde „odpocznienie” (linia za linią) odnosi się do „odpocznienia i wytchnienia”, którym jest późny deszcz. Kadesz jest pierwszorzędnym symbolem odrzucenia poselstwa o późnym deszczu, a także doświadczenia późnego deszczu, ponieważ zapieczętowanie, które dokonuje się na stu czterdziestu czterech tysiącach w Kadesz, jest ugruntowaniem w prawdzie zarówno „intelektualnie, jak i duchowo”.

Gdy tylko lud Boży zostanie zapieczętowany na czołach — nie jest to żadna pieczęć ani znak, które można zobaczyć, lecz ugruntowanie się w prawdzie, zarówno intelektualnie, jak i duchowo, tak, że nie dadzą się zachwiać — gdy tylko lud Boży zostanie zapieczętowany i przygotowany na wstrząs, nadejdzie on. Istotnie, to już się zaczęło; sądy Boże spoczywają teraz na ziemi, aby dać nam ostrzeżenie, byśmy wiedzieli, co nadchodzi. Komentarz biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 4, 1161.

Ugruntowanie się „w prawdzie” „intelektualnie” oznacza przyjęcie metodologii „wers po wersie” jako jedyne i wyłączonego uświęconego podejścia w badaniu Słowa Bożego. To wąskie podejście zostało potwierdzone jako właściwe w sierpniu 1840 roku, gdy „rzesze zostały przekonane o słuszności zasad proroczej interpretacji przyjętych przez Millera i jego współpracowników, a ruch adwentowy otrzymał cudowny impuls”. Ów „cudowny impuls” stanowi przejaw mocy Ducha Świętego, która w 1840 roku rozesłała po całym świecie poselstwo pierwszego anioła.

Ci, którzy uczestniczyli w dziele reprezentującym „wspaniały impuls”, zostali uzdolnieni do wykonania tego właśnie dzieła mocą Ducha Świętego. Duch Święty objawiał swoją moc jedynie pośród tych, którzy przyjęli świętą metodologię. Duch Święty objawiał swoją moc jedynie w tych, którzy przyjęli świętą metodologię.

Utwierdzanie się w prawdzie na płaszczyźnie intelektualnej jest przyjęciem metodologii „linia za linią”, a „przyjęcie” metodologii „linia za linią” jest przedstawione Laodycejczykowi jako otwarcie drzwi serca dla wejścia Posłańca do Laodycei w osobie Ducha Świętego. Przyjęcie tej świętej metodologii sprowadza moc Ducha Świętego do umysłu tych, którzy utwierdzają się w prawdzie intelektualnie. Przyjęcie tej metodologii rodzi duchowość, która jest przedstawiona jako połączenie Boskości z człowieczeństwem. Zastosowanie biblijnej metodologii „linia za linią”, połączone z wiarą, jest przedstawiane jako utwierdzanie się w prawdzie intelektualnie, a prawda, czyli poselstwo, które powstaje dzięki tej metodologii, nie może być oddzielone od Jezusa, który jest Słowem. Przyjąć poselstwo Jego Słowa znaczy przyjąć do umysłu Ducha Świętego. Tak więc utwierdzanie się w prawdzie na płaszczyźnie intelektualnej rodzi duchowe doświadczenie, które otrzymuje Bożą pieczęć aprobaty.

Kadesz był ostateczną próbą dla starożytnego Izraela. Dwie grupy pijących wino w Księdze Joela są rozdzielone i odróżnione od siebie na podstawie odrzucenia lub przyjęcia poselstwa późnego deszczu, które Joel określa jako „młode wino”, w przeciwieństwie do sfermentowanego wina spożywanego przez drugą grupę. „Młode wino” Joela to „odpocznienie” u Pawła w Liście do Hebrajczyków, w rozdziałach trzecim i czwartym. To także to, czego „pijacy Efraima” u Izajasza odmawiają „słuchać” — do których powiedział: «To jest odpocznienie, dzięki któremu możecie dać wytchnienie strudzonemu; i to jest pokrzepienie», lecz nie chcieli słuchać. Ale słowo Pana stało się dla nich: nakaz za nakazem, nakaz za nakazem; wiersz za wierszem, wiersz za wierszem; tu trochę, tam trochę; aby poszli, upadli na wznak, rozbili się, wpadli w sidła i zostali pojmani.

Ustaliliśmy, że bunt Aarona ze złotym cielcem reprezentuje 'dwie' z dziesięciu prób, które kończą się w Kadesz. Podział tej próby na dwie próby jest zgodny z okresem próby późnego deszczu, reprezentowanym przez "próbę obrazu bestii", która jest próbą rozstrzygającą o losie ludu Bożego. Księga Objawienia 13 wskazuje na 'bunt', ponieważ liczba 'trzydzieści' symbolizuje bunt.

Rozdział zaczyna się od papieskiej bestii z morza, najważniejszego symbolu buntu na ziemi, ponieważ Daniel identyfikuje ją jako moc, która wypowiada wielkie słowa przeciw Najwyższemu. Po tym buncie następuje bunt bestii z ziemi, czyli Stanów Zjednoczonych, które następnie zmuszają cały świat, by poszedł za ich przykładem buntu. Wzorzec trzeciego buntu w rozdziale znajduje się w pierwszym z trzech buntów, przedstawionym jako bestia z morza, symbol Watykanu. W wersecie jedenastym Stany Zjednoczone mówią jak smok i w ten sposób tworzą obraz bestii, obraz Watykanu. Od wersetu dwunastego Stany Zjednoczone zmuszają świat do tego samego. Bunt Aarona jest dwojaki: przedstawia bunt Stanów Zjednoczonych, a następnie bunt całego świata, gdy zostaje narzucony ogólnoświatowy obraz Watykanu.

Bunt Aarona wskazuje oba okresy, ukazane jako bałwochwalstwo, gdy Mojżesza nie było, a następnie jako bałwochwalstwo, gdy Mojżesz był obecny. Mojżesz otrzymał Prawo i dlatego

reprezentuje Prawo Boże jako punkt podziału w buncie. Próba przedstawiona przez złoty wizerunek cielca-bestii Aarona jest próbą z 1863 roku.

To próba prawa niedzielnego, wyznaczająca granicę między życiem a śmiercią. To granica między Ziemią Obiecaną a śmiercią na pustyni, granica między znamieniem bestii a pieczęcią Boga, granica między losem Szebny z Laodycei a losem Eliakima z Filadelfii. Pierwsze trzy próby, reprezentowane przez mannę, symbolizują spór o sabat czy niedzielę, podobnie jak dziesiąta próba. Granica w buncie Aarona przy złotym cielcu, reprezentująca zarówno piątą, jak i szóstą próbę, to prawo niedzielne.

Czwartą próbą jest woda w Massah („testowanie”) i Meribah („sztandar Jehowy”); opis znajduje się w Księdze Wyjścia 17:1–7, gdzie jest to wprost nazwane „wystawianiem Pana na próbę”.

I cała społeczność synów Izraela wyruszyła z pustyni Sin, według swoich etapów, zgodnie z nakazem Pana, i rozbiła obóz w Refidim; a nie było tam wody dla ludu do picia. Dlatego lud spierał się z Mojżeszem i mówił: Daj nam wody, abyśmy mogli pić. A Mojżesz rzekł do nich: Dlaczego spieracie się ze mną? Dlaczego wystawiacie Pana na próbę? I lud pragnął tam wody; i lud szemrał przeciwko Mojżeszowi, mówiąc: Po co to wyprowadziłeś nas z Egiptu, aby nas, nasze dzieci i nasze bydło uśmiercić z pragnienia?

I Mojżesz zawołał do Pana, mówiąc: Cóż mam uczynić z tym ludem? Są już niemal gotowi mnie ukamienować.

A Pan rzekł do Mojżesza: Idź przed ludem i weź z sobą kilku ze starszych Izraela; a laskę swoją, którą uderzyłeś w rzekę, weź w swoją rękę i idź. Oto stanę przed tobą tam, na skale na Horebie; a ty uderzysz skałę i wypłynie z niej woda, aby lud się napił. I uczynił Mojżesz tak na oczach starszych Izraela.

I nazwał to miejsce Massa i Meriba, z powodu szemrania synów Izraela i dlatego, że wystawiali Pana na próbę, mówiąc: Czy Pan jest pośród nas, czy nie? Księga Wyjścia 17:1-7.

Próba reprezentowana przez „Massah” oraz znak reprezentowany przez „Meribah” stanowią proroczą alfę, która spotyka się ze swoją proroczą omegą, gdy Mojżesz po raz drugi uderza tę samą Skałę. To oznacza, że czwarta z dziesięciu prowokacji jest reprezentowana w Kadesz, ponieważ drugie Kadesz to miejsce, gdzie Mojżesz uderza Skałę w buncie. To wskazuje, że Kadesz, jako symbol, obejmuje próbę z wodą, która rodzi znak.

Próba wody, która przynosi znak, jest próbą poselstwa późnego deszczu. Rok 1863 był czasem, kiedy znak miał zostać wzniesiony, lecz niestety; 1863 był tylko pierwszym Kadesz, a drugi Kadesz nastąpi wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym. Massa i Meriba przedstawiają ostateczną próbę dla stu czterdziestu czterech tysięcy tuż przed tym, jak zostaną podniesieni jako znak przy prawie niedzielnym. To nie władza Rzymu ani władza Żydów zaplanowała śmierć Chrystusa. Ta władza została upoważniona w radzie Nieba na długo przed krzyżem. Mojżesz użył swojej laski, laski namaszczonej przez samego Boga, aby uderzyć w Skałę — ale tylko jeden raz. Ta Skała, według natchnienia, jest przedstawiona przez poselstwa z lat 1840–1844, które są starymi, fundamentalnymi prawdami wyznaczającymi ścieżkę sprawiedliwych. W doświadczeniu

przedstawionym przez Massę woda, która zbawia, to woda wypływająca ze Skały starożytnych ścieżek. Ta woda doświadcza i tworzy dwie klasy: jedną dla znamienia bestii, a drugą dla pieczęci Bożej, co jest przedstawione przez pieczęć Bożą na tych, którzy zostają podniesieni jako znak, jak ukazuje Meriba.

Świątynię ukończono przed trzecim dekretem Artakserksesa, co dowodzi, że świątynia millerowska, którą Chrystus wznosił w ciągu 46 lat, od 1798 do 1844 roku, została ukończona przed pojawieniem się trzeciego anioła, reprezentowanego przez wydanie trzeciego dekretu. Sto czterdzieści cztery tysiące zostaje zapieczętowanych tuż przed ustawą niedzielną, kiedy to zostają wywyższeni jako sztandar, ofiara pierwocin Pięćdziesiątnicy, jak za dawnych dni. Massa i Meriba wskazują próbę związaną z wodą, przedstawioną przez poselstwo Wołania o północy w historii pierwszego i trzeciego anioła.

Dzieło połączenia Boskości z człowieczeństwem jest również przedstawiane jako połączenie dwóch świątyń. Jest ono także przedstawiane jako małżeństwo, w którym mężczyzna i kobieta, czyli żeńska świątynia i męska świątynia, łączą się i stają się jednym ciałem. Chrystus wznosił świątynię millerowską w tym celu, aby poprowadzić ich do swojej niebiańskiej świątyni, gdzie znaleźliby "odpoczynek", przedstawiony w historii roku 1844 przez szabat siódmego dnia.

Gdy to rozumienie Massy i Meriby jako czwartej próby zostaje zastosowane pomiędzy próbą otwierającą, która również reprezentuje trzy próby, a po której następuje prawo niedzielne, stanowiące piątą i szóstą próbę — wtedy możesz zobaczyć, ale tylko jeśli chcesz to zobaczyć, że potrójna próba z manną jest pierwszą próbą, po której następuje próba prowadząca do trzeciej, podwójnej próby złotego cielca Aarona. Massa i Meriba są przedstawione razem, ponieważ tylko w drugim poselstwie anielskim znajduje się prorocze „podwojenie”. Pierwsze trzy próby z manną to pierwsze poselstwo anielskie. Próba Massy i Meriby to drugie poselstwo anielskie, a bunt Aarona to trzecie poselstwo anielskie.

Piątą próbą jest próba dotycząca złotego cielca Aarona, która zaczyna się przejawem bałwochwalstwa, gdy buntownicy sądzili, że ich jawny bunt był ukryty przed Bogiem.

A gdy lud zobaczył, że Mojżesz zwleka z zejściem z góry, zebrał się lud wokół Aarona i rzekli do niego: Wstań, uczyn nam bogów, którzy pójdą przed nami; bo co do tego Mojżesza, męża, który nas wyprowadził z ziemi Egiptu, nie wiemy, co się z nim stało. I rzekł do nich Aaron: Pozdejmujcie złote kolczyki, które są w uszach waszych żon, waszych synów i waszych córek, i przynieście je do mnie. I cały lud pozdejmował złote kolczyki, które mieli w uszach, i przynieśli je do Aarona. A on przyjął je z ich rąk i ukształtował je rylcem, uczyniwszy z nich ulanego cielca; i rzekli: Oto twoi bogowie, Izraelu, którzy cię wyprowadzili z ziemi Egiptu. A gdy Aaron to zobaczył, zbudował przed nim ołtarz; i Aaron ogłosił, mówiąc: Jutro będzie święto dla Pana.

I wstali wcześniej nazajutrz, złożyli ofiary całopalne i przynieśli ofiary pojednania; a lud usiadł, aby jeść i pić, po czym wstał, by się bawić. Wyjścia 32:1-6.

Szesty test to druga część buntu wokół złotego cielca, gdy Mojżesz wraca po otrzymaniu Dziesięciu Przykazań. Mojżesz pyta: „Kto jest po stronie Pana?” Większość pozostała bierna lub

stanęła po stronie bałwochwalców, okazując ten sam bunt otwarcie w obecności pośrednika.

Piąty i szósty test wyraźnie symbolizują i są zgodne z prawem niedzielnym. Eliasza na górze Karmel zadaje podobne pytanie jak Mojżesz. Wybierzcie dziś, komu będziecie służyć, wskazuje na próbę prawa niedzielnego. Symbolika próby związanej z obrazem bestii wskazuje na prawo niedzielne. Podział Lewitów w historii Aarona oraz podział dwunastu plemion w opowieści o dwóch złotych cielcach Jeroboama wskazują na podział mądrych i głupich przy prawie niedzielnym. Laodycejczycy są głupimi pannami, co poświadcza Siostra White, a zatem podział panien przy prawie niedzielnym to podział na Laodycejczyków i Filadelfian. Piąty i szósty test, które razem tworzą jedną podwójną próbę, są zgodne z prawem niedzielnym, co oznacza, że są powiązane z rokiem 1863 i Kadeszem.

Rozdziały trzydziesty drugi i trzydziesty trzeci Księgi Wyjścia wypełniają się tego samego dnia, w odstępie zaledwie kilku godzin, a ten dzień jest typem roku 1863 oraz Kadesz. W rozdziale trzydziestym trzecim Mojżesz prosi, by zobaczyć chwałę Bożą. Dlatego widzimy Mojżesza w piątej i szóstej prowokacji, jak zostaje przemieniony w grono stu czterdziestu czterech tysięcy. Ten sam Mojżesz jest także w Kadesz, gdzie uderza w Skałę po raz drugi, reprezentując w ten sposób klasę, która zostaje zmiażdżona przez Skałę, na którą nie chciała upaść. Ta Skała jest poselstwem, dlatego w Kadesz istnieją dwa symbole Mojżesza: jeden objawiający chwałę Bożą, a drugi odrzucający Skałę.

Niech ci, którzy stoją jako Boży strażnicy na murach Syjonu, będą ludźmi, którzy potrafią dostrzegać niebezpieczeństwa zagrażające ludowi — ludźmi, którzy potrafią odróżniać prawdę od błędu, sprawiedliwość od niesprawiedliwości.

„Nadeszło ostrzeżenie: Nie wolno dopuścić do niczego, co zachwieje fundamentem wiary, na którym budujemy od chwili, gdy poselstwo nadeszło w latach 1842, 1843 i 1844. Byłam w tym poselstwie i odtąd stoję przed światem, wierna światłu, które Bóg nam dał. Nie zamierzamy schodzić z platformy, na której nasze stopy zostały postawione, gdy dzień po dniu szukaliśmy Pana w gorliwej modlitwie, prosząc o światło. Czy myślicie, że mogłabym porzucić światło, które Bóg mi dał? Ma być jak Skała Wieków. Od chwili, gdy mi je dano, prowadzi mnie.”
Review and Herald, 14 kwietnia 1903.

Jednym z symboli „Mojżesza w Kadesz” jest uderzenie Skały laską, symbolem władzy. Za pierwszym razem była to Boża władza, a za drugim — władza człowieka. Klasa reprezentowana przez Mojżesza przy drugim „Kadesz” jest przedstawiona jako pijacy z Efraima, którzy używają swojej teologicznej władzy (laski), by atakować poselstwo późnego deszczu, które jest poselstwem starych ścieżek z lat 1840–1844.

Wszystkie poselstwa dane w latach 1840–1844 mają teraz być głoszone z mocą, ponieważ wielu ludzi straciło orientację. Poselstwa te mają dotrzeć do wszystkich kościołów.

Chrystus powiedział: "Błogosławione są wasze oczy, bo widzą, i wasze uszy, bo słyszą. Bo zaprawdę powiadam wam: wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło zobaczyć to, co wy widzicie, a nie zobaczyli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli" [Mateusza 13:16, 17].
Błogosławione są oczy, które widziały to, co widziano w latach 1843 i 1844.

„Poselstwo zostało przekazane. I nie powinno być zwłoki w powtarzaniu tego poselstwa, gdyż znaki czasu się wypełniają; dzieło końcowe musi zostać wykonane. Wielkie dzieło zostanie wykonane w krótkim czasie. Wkrótce z Bożego ustanowienia zostanie dane poselstwo, które rozrośnie się w głośne wołanie. Wtedy Daniel stanie na swoim miejscu, aby złożyć swoje świadectwo.” Manuscript Releases, tom 21, s. 437.

Pierwsza próba manny to trzy próby. Ostatnia z dziesięciu prób jest próbą trzeciego anioła. Zarówno pierwsza, jak i ostatnia przedstawiają „odpoczynek” jako symbol próby. Pierwsza próba to trzy próby, reprezentujące pierwszego anioła, po którym następuje drugi anioł, ale czwarta próba, w której następuje zapieczętowanie i wzniesienie jako sztandar, jest reprezentowana przez Massę i Meribę. Trzeci anioł, reprezentowany przez piątą i szóstą próbę, jest trzecią próbą, która nastąpiła po drugiej próbie Massy i Meriby oraz po pierwszej próbie manny.

Bunt w Taberze, przedstawiony w Księdze Liczb 11:1–3, jest siódmą próbą. Wersety wprowadzające ognisty sprawdzian wiary, określony nazwą „Tabera”, co znaczy „miejsce spalenia”, poprzedzone są wersetami opisującymi wędrówkę ludu Bożego przez pustynię. Niecierpliwość przejawiona w rozdziale dziesiątym stoi w kontraście do stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy idą za Barankiem, dokądkolwiek On idzie. To ci, którzy mają cierpliwość świętych, lecz starożytny Izrael przejawiał w rozdziale dziesiątym niecierpliwość, która prowadzi do jego ognistej próby w rozdziale jedenastym.

I wyruszyli od góry Pana na trzy dni drogi; a arka przymierza Pana szła przed nimi przez te trzy dni drogi, aby wyszukać im miejsce odpoczynku. A obłok Pana był nad nimi za dnia, gdy wychodzili z obozu. I stało się, że gdy arka wyruszała, Mojżesz mówił: Powstań, Panie, niech się rozproszą twoi nieprzyjaciele, a ci, którzy cię nienawidzą, niech uciekają przed tobą. A gdy spoczywała, mówił: Wróć, o Panie, do wielu tysięcy Izraela. Liczb 10:33-36.

Następny werset wprowadza bunt w Taberze.

A gdy lud narzekał, nie podobało się to Panu; Pan to usłyszał i zapłonął Jego gniew; i ogień Pana zapłonął pośród nich i pochłonął tych, którzy byli na skrajach obozu. I lud wołał do Mojżesza; a gdy Mojżesz modlił się do Pana, ogień został ugaszony. I nazwał to miejsce Tabera, ponieważ ogień Pana płonął pośród nich. Liczb 11:1–3.

Prowokacją, która nastąpiła po objawieniu się ognia, była tęsknota za mięsem i stanowi ona ósmą próbę. Zapis tego znajduje się w Księdze Liczb 11,4–34. Narzekanie w Taberah przedstawia skażoną wyższą naturę, brak cierpliwości, a zbuntowana żądza egipskich garnków mięsa reprezentuje naturę niższą. Ogień przedstawia oczyszczenie ogniem przez Posłańca Przymierza w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza, gdyż proroczo Taberah znaczy miejsce spalenia, a to miejsce spalenia w proroczym Słowie Bożym znajduje się w trzecim rozdziale Malachiasza, gdzie ogień oddziela niecierpliwą klasę przeznaczoną do przetopienia oraz cierpliwą klasę, która jest oczyszczana jako ofiara wznoszona.

Ci, których reprezentuje Mojżesz w podwójnej próbie wyższej i niższej natury Tabery, to sto czterdzieści cztery tysiące, którzy zostali ugruntowani w prawdzie zarówno intelektualnie, jak i duchowo. Intelkt rozpoznaje wyższą naturę i, w sensie duchowym, reprezentuje połączenie

Boskości z człowieczeństwem. Boskość może zostać połączona z człowieczeństwem tylko wtedy, gdy niższa natura jest ukrzyżowana i martwa. Ugruntowanie w prawdzie intelektualnie i duchowo oznacza doświadczenie zapieczętowania. Ognie Tabery przedstawiają ostateczne oddzielenie pszenicy od kąkolu w dziele Chrystusa, który wznosi świątynię stu czterdziestu czterech tysięcy.

Dziewiątą próbą jest bunt Miriam i Aarona opisany w Księdze Liczb 12. Prowokacja nie odbiegała od tej Koracha, Datana i Abirama ani od tej, która miała miejsce w Minneapolis w 1888 roku. Problemem nie było jedynie odrzucenie Bożego poselstwa, lecz odrzucenie Bożego wyboru przywódców.

Potępienie przywódców, którzy odrzucają nie tylko poselstwo, lecz także posłańca, poprzedza dziesiątą próbę. Przywódcy jawią się jako odstępcy tuż przed prawem niedzielnym, które jest dziesiątą próbą. Prawo niedzielne jest powiązane z krzyżem, a w drodze na krzyż, którym jest prawo niedzielne, przywódcy wybrali Barabasa, fałszywego Chrystusa, ponieważ "bar" znaczy 'syn (kogoś)', a "abba" znaczy 'ojciec'. Zbliżając się do krzyża (prawa niedzielnego) lub Kadesz, przywódcy ujawniają pełne odstępstwo, wybierając fałszywego Chrystusa i zarazem bezpośrednio oświadczając władzom świeckim, że nie mają króla poza Cezarem.

Siódma, ósma i dziewiąta próba wskazują na proces pieczętowania, ale ich ilustracją są głupie panny. Dziesiąta z tych prób była pierwszym buntem w Kadesz, prefigurującym rok 1863. Począwszy od 1846 roku, Hebrajczyków doprowadzono do Synaju, aby otrzymali Prawo. Dwie tablice Dziesięciu Przykazań są symbolem przymiernej relacji Boga ze starożytnym, literalnym Izraelem, a dwie tablice Habakuka są symbolem przymiernej relacji współczesnego, duchowego Izraela. Druga tablica została przedstawiona w 1850 roku i tak jak starożytny Izrael ślubował zachowywać Prawo, do 1856 roku zostali poddani ostatecznej próbie, co obrazuje wizyta zwiadowców w Ziemi Obiecanej. W ciągu siedmiu lat od 1856 do 1863 roku ukształtowała się opinia większości, że laodycejska pustynia jest miejscem, w którym pragnęli umrzeć.

Okres od 1844 do 1863 jest typologicznie przedstawiony przez okres, który rozpoczyna się chrztem w Morzu Czerwonym i kończy kolejnym chrztem w rzece Jordan, dokładnie w tym samym miejscu, w którym Jezus miał stać się Chrystusem, gdy później został ochrzczony przez Jana. Chrzest w Morzu Czerwonym stanowił znak relacji przymierza ze starożytnym Izraelem. Ten związek rozpoczął się od zaślubin, które jednocześnie zapoczątkowały dziesięcioetapowy cykl prób. Następnie zostali przyprowadzeni do Synaju i obiecali zachowywać Jego prawo, lecz tego nie uczynili, a dziesiątej, ostatecznej próby nie zdali podczas pierwszego buntu w Kadesz. Po czterdziestu latach i po drugim, większym buncie w Kadesz weszli do Ziemi Obiecanej poprzez chrzest w rzece Jordan.

Wszystkie kamienie milowe chrztu łączy przymierze. Historia omegi i drugiego Kadeszu odpowiada historii pierwszego, alfa Kadeszu. Bunt omegi Mojżesza był znacznie większy niż bunt całego narodu w buncie alfa w Kadeszu. Omega jest zawsze większa. Oba bunty razem reprezentują bunt uczonych i nieuczonych Izajasza, którzy odmawiają wejścia do odpoczynku poselstwa późnego deszczu.

Trzy chrzty (Morze Czerwone, Jordan i Jordan), pierwszy Mojżesza, a ostatni Chrystusa, zatem Mojżesz jest alfą, a Chrystus omegą. Litera znajdująca się między pierwszą a dwudziestą drugą literą alfabetu hebrajskiego, trzynasta litera, gdy zostaje dołączona i następuje po pierwszej literze, a ta z kolei zostaje dołączona do ostatniej, dwudziestej drugiej litery, tworzy hebrajskie słowo „prawda”. Środkowym chrztem był Jordan i Kadesz. Po pierwszym chrzcie w Morzu Czerwonym nastąpił chrzest w Jordanie. Jednak pierwszy chrzest w Jordanie został odłożony o czterdzieści lat, aż do drugiej wizyty w Kadesz i faktycznego chrztu w Jordanie. Trzeci chrzest, oznaczający czas nawiedzenia dla Żydów, nadszedł, gdy Chrystus rozpoczął swoje dzieło potwierdzania przymierza na jeden tydzień w wypełnieniu Daniela 9,27, i była to godzina sądu dla starożytnego Izraela.

Pierwszy chrzest nad Morzem Czerwonym jest pierwszym poselstwem anielskim, a dwa pobyty w Kadesz przedstawiają „podwojenie”, ponieważ przy pierwszym pobycie w Kadesz i nad rzeką Jordan ukazany jest bunt ludu przymierza Bożego, a przy drugim Kadesz ujawnia się bunt przywództwa. Kadesz i dwa pobyty oznaczają podwojenie drugiego poselstwa anielskiego, w którym objawiają się dwie klasy, a obie klasy są reprezentowane zarówno wśród ludu, jak i wśród przywództwa. Chrzest Chrystusa jest trzecim poselstwem anielskim, kiedy pszenica i kłosa są rozdzielani, tak jak starożytny Izrael został oddzielony od chrześcijańskiej oblubienicy, którą Chrystus poślubił w godzinie sądu nad starożytnym Izraelem.

Okres od 1844 do 1863 to Morze Czerwone aż do pierwszego buntu w Kadesz. Rok 1844 to przejście przez Morze Czerwone, 1846 to manna, symbol próby Sabatu, którą państwo White zdali w 1846 roku, gdy wzięli ślub. W 1849 roku Pan po raz drugi wyciągnął swoją rękę, aby zgromadzić swój lud. Zgromadził ich podczas poselstwa pierwszego anioła, gdy w historii pojawiła się pierwsza z tablic Habakuka, a druga tablica była przeznaczona do tego samego celu.

Tablica omega z 1850 roku miała gromadzić i poddawać próbie, bo właśnie to czyniła tablica alfa z 1843 roku. Pierwszy anioł miał tablicę, a trzeci anioł również miał tablicę, ponieważ pierwszy jest alfą, a trzeci omegą. „Dwie tablice” są kamieniami milowymi pierwszego i trzeciego anioła — nie drugiego. Proroczy okres „tablic” zaczyna się od tablicy z błędem i kończy tablicą bez błędu. Historia między dwiema tablicami jest historią drugiego anioła, w której tablica zostaje odłożona na bok aż do 1850 roku.

Po tym, jak rok 1843 zakończył się 19 kwietnia 1844 roku, tablica z 1843 roku została odłożona, ponieważ błędnie przewidywała rok 1843. Od 19 kwietnia 1844 do 1850 roku nie było tablicy Habakuka. W historii drugiego anioła nie było tablicy i — Babilon upadł. Alfa to tablica, omega to tablica, a pośrodku jest upadek Babilonu; symbol buntu, który wiąże się z okresem, gdy nie było tablicy. Historyczny okres tablic Habakuka nosi znamie prawdy.

Rok 1850 był typologicznie zobrazowany przez Synaj i nadanie Prawa. To wydarzenie upamiętniano w święto Pięćdziesiątnicy, kiedy unoszono dwa chleby kołysania. Proces unoszenia chlebów kołysania jest przedstawiony przez wydrukowanie i rozpowszechnianie tablicy w maju 1842 roku oraz historię roku 1849, kiedy przygotowano drugą tablicę, i roku 1850, kiedy była dostępna. Okres ten jest przedstawiony w linii Chrystusa jako pięćdziesiąt dni od Jego zmartwychwstania do Pięćdziesiątnicy, okres podzielony na czterdzieści dni, po których następuje

dziesięć.

W 1849 roku Chrystus po raz drugi wyciągnął rękę, a w 1850 roku druga tablica Habakuka była już dostępna i proces próby prowadzący do Kadesz posuwał się naprzód. W 1856 roku nadeszła ostatnia z dziesięciu prób starożytnego Izraela, gdy w czasopiśmie ruchu opublikowano nowe światło dotyczące podstawowego proroczego objawienia Millera. Przez dwa tysiące pięćset dwadzieścia dni proroczych, od 1856 do 1863 roku, zwiadowcy poszli, aby zbadać kraj. W 1863 roku wybrali nowego przywódcę, który miał zaprowadzić ich z powrotem do Egiptu.

Będziemy kontynuować te prawdy w następnym artykule.

"W widzeniu danym mi w Bordoville w stanie Vermont 10 grudnia 1871 r. ukazano mi, że sytuacja mojego męża była bardzo trudna. Ciężył na nim ciężar trosk i pracy. Jego bracia w służbie nie mieli tych ciężarów do dźwigania i nie doceniali jego wysiłków. Stała presja, która na nim ciążyła, nadwerżyła go psychicznie i fizycznie. Pokazano mi, że jego relacja do ludu Bożego była pod pewnymi względami podobna do relacji Mojżesza do Izraela. Gdy pojawiały się niesprzyjające okoliczności, byli tacy, którzy szemrali przeciw Mojżeszowi, i byli też tacy, którzy szemrali przeciwko niemu." Testimonies, tom 3, 85.